

Dr. Erdő Péter

bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek
szentbeszéde az Ökumenikus Imahét megnyitóján

Budapest, Fasori Evangélikus Templom, 2013. január 20.

Kedves Keresztény Testvérek!

A most felolvasott evangéliumi szakasz Krisztus tanítványairól, vagyis rólunk, mindnyájunkról szól. Hogyan tudunk találkozni a feltámadt Krisztussal? Erre adja meg a választ Lukács evangéliumának ez a szakasza. Hiszen ahogyan az emmauszi tanítványok találkoztak vele, úgy kell minden idők hívő emberének találkoznia a Feltámadottal.

Hogyan nem lehet találkozni vele? Hol nem lehet őt megtalálni?

Az első, ahol nem lehet találkozni vele –pedig Krisztus kortársai közül sokaknak ez volt a várakozása –, a szent háború. Sokan győztes Messiás-királyt vártak, aki eltiporja az ellenséget, aki evilági diadalt arat. Nem kevesen éppen ebben reménykedtek, de ezt a szerepet Jézus nem vállalta el. Tehát a szent háborúban, a győztes csatákban hiába keressük a feltámadott Krisztust.

De nem lehet vele találkozni a sírban sem, mert nem hétköznapi történet az övé, nem egy olyan prófétáé, akit egyszerűen kivégeztek, és holtteste itt maradt, sírja itt látható közöttünk. Nem lehet megtalálni Jézust a sírban. Hol lehet hát találkozni vele?

Erre adja meg a választ az evangélium. Azt mondja először is, hogy találkozhatunk vele a Szentírásban. Hiszen a csüggedten távozó tanítványok így beszélnek: már azt reméltük, hogy ő fogja megszabadítani a népet. Azt a várakozásukat, ami a győzelmes Messiás-királyhoz fűződik, bizony fel kellett adniuk. És úgy tűnik, azzal hogy Jézus eltávozott a körükből, most már a közösség összetartása is megszűnt; mindenki kicsit szomorúan hazatér a dolgára. Hazatér a mesterségéhez, hogy élje tovább azt a mindennapi életet, ami mellől Jézus tanítása, Jézus igehirdetése elszórtta. És akkor melléjük szegődik Jézus, és megvilágítja nekik a Szentírás értelmét. Mert írva áll a Megváltó szenvedése, halála, sőt feltámadása is az Ószövetség könyveiben, a próféták jóvendőléseiben. Csak erre nem mindenki jön rá magától. A kortársak közül sem mindenki jött rá. De a feltámadás fényében Krisztus és a Szentlélek megvilágosító erejében a keresztény közösség megértette mindazt, ami a Bibliában Krisztusról szól. Ezért vannak teli az Újszövetség könyvei azokkal a fordulatokkal, amelyek rámutatnak: azért történt valami, hogy beteljesedjék az Írás, illetve hogy egy eseményben vagy egy körülményben beteljesedett az Írás. Emlékszünk, a szenvedéstörténetben is hányszor mondja az evangélista ugyanezt.

De a Szentíráson kívül találkoznak az emmauszi tanítványok Jézussal a kenyértörésben is. Ott ismerik fel őt igazán a maga személyes valóságában. Mert a feltámadt Krisztus az Eucharishtiában közöttünk van. Templomaink kiemelt helyén ott áll az Úr asztala. Az emmauszi tanítványok története élő tanúsága annak, hogy a keresztények kezdettől fogva ilyen tisztelettel tekintettek az Eucharishtiára. És amikor elbeszéli ezt a vacsora kenyértörést az evangélium szövege, ugyanazokat az ünnepélyes kifejezéseket használja, amelyeket az utolsó vacsora történetében olvasunk.

Kezébe vette a kenyeret, megáldotta, megtörte. Ugyanezt teszi most is. És ebben felismerik őt. Aztán Jézus eltűnik a szemük elől, és létrejön a harmadik nagy találkozás, ismét csak a feltámadt Krisztussal. Hogyan? Úgy, hogy akik eddig búcsút vettek egymástól és a maguk dolgára indultak, akik eddig szétszóródtak, azok most a feltámadt Mesterrel találkozáskor egymással is újra egységbe kapcsolódnak. Sőt, a hívők közösségében ismét magával a feltámadt Krisztussal találkoznak. Megosztják egymással a feltámadás hitének örömét. Az emmauszi tanítványok ezért

visszafordulnak Jeruzsálembe. Dehogyan akarnak már visszatérni a régi foglalkozásukhoz! Inkább a közösség hitétől is megerősítve, arra szánják az életüket, hogy tanúságot tegyenek erről a csodálatos eseményről: Krisztus feltámadásáról. És az ő hitük, az ő felismerésük megerősítést kap, mert a tizenegy azzal fogadja őket, hogy valóban feltámadott az Úr és megjelent Simon Péternek. Ez a negyedik nagy találkozási lehetőség, amit külön is említ a Szentírás. Mert Péter hite, az apostolok találkozási Krisztussal különleges erőforrás minden hívő ember számára. Nemcsak személyes élményből élünk, nemcsak a közösségnek általában a hitéből, hanem vannak olyan Istentől rendelt tanúk, akik azt a küldetést kapják, hogy az elsők között lépjenek be az üres sírba, akiknek különleges feladatuk, hogy megerősítsék testvéreiket.

A Krisztussal való találkozás eredménye az, hogy az ember megváltozik. A tanítványok, akik a történet elején még csüggedtek, az események végére valami csodálatos örömmel és energiával telnek el. Ezt érezhetjük át mi is. Mert ha belegondolunk abba, hogy mit is jelent az, hogy Jézus tényleg feltámadt, akkor nem maradhatunk nyugodtak. Akkor nem térhetünk fölöttes napirendre, akkor az emberi lényvel, az ember életével és világával minden másképpen van, mint ahogy a hétköznapi eszünkkel gondolnánk. Akkor el kell mondanunk ezt az örömhírt mindenki másnak is, hogy aszerint igazítsuk az életünket. Mert akkor nincs vége a mi életünknek sem a halállal, hanem van reményünk rá, hogy Krisztussal újra, örökre és dicsőségesen találkozunk. Ha pedig ilyen nagy közös hitünk, örömünk és küldetésünk van nekünk, keresztényeknek, akkor sürgetően át kell éreznünk, hogy milyen nagy szükségünk van az egységre. S még nálunk is jobban rászorul a mi egységünkre a nem hívő világ. Mert maga Krisztus imádkozik értünk, hogy egyek legyünk, és így elhiggye a világ, hogy ő Isten igazi küldötte. Korunk és a világ állapota pedig megkívánja, hogy újra átérezzük missziós küldetésünket, hitünk továbbadásának vágyát és örömét. Ezért ma különösen megragad bennünket a keresztények egységének vonzása és természetfeletti bűvölete. Indítást éreznünk, hogy ne büszkeségünk vagy érdekeink logikáját kövessük, hanem a kegyelem segítségével meghaladva önmagunkat, hittel és alázattal törekedjünk az egység felé. Ezt kérjük a mostani imahéten mennyei Atyánktól Krisztus, a mi Urunk által!

Ámen.